

чути лише дуже, дуже мало. Аж ось прийшла вістка про його смерть, що слідувала 29. мая 1916 р. Печальна вість глибоко зворушила близьких Покійного і поклонників того визначного діяча.

З приводу смерті І. Франка вислано з Києва ряд спочуваючих телеграм. Від бувшої редакції «Київської Старини» вислано телеграму до харківського університету, котрий свого часу іменував Ів. Франка почесним доктором. Ся телеграма, писана в російській мові, звучить в українським перекладі: «Болимо в тяжкій втраті, понесеній університетом через смерть доктора фільології харківського університета, Івана Франка, визначного робітника на українській ниві». Таку саму телеграму вислано до редакції «Української Житні» в Москві.

До тої самої редакції вислав клуб «Родина» телеграму ось такого змісту: «Умер Франко. Український Клуб «Родина» в Києві з великим болем оплакує безмірну і безповоротну національну втрату».

До редакції «Української Житні» в Москві прийшла також слідуєча телеграма від київських Українців, писана українською мовою: «Українці города Київа поражені смертю великого письменника і ученого І. Франка. Сумує стародавний Київ, нема журби з ким розділить».

Дня 27. мая ст. ст. о 4. год. по полудни відбула ся у Владимирський Соборі в Києві панахида по Ів. Франку.

Дві великі статі присвятила Франкови російська газета «Кіевская Мисль». В ілюстрованім додатку до ч. 147, з дня 27-го мая ст. ст. містить вона також два портрети Ів. Франка: один представляє самого лєта може послідною фотографією Покійника; другий представляє Його разом з М. Коцюбинським і В. Гнатюком.

VII.

На кінець згадаємо ще про поему Франка «Мойсей». Се найкращий твір та взагалі один з найвартіснійших, які появились в українській літературі. Франкового «Мойсея» можна поставити в ряді Шевченкових поем, не що до змісту й оброблення а що до краси та артистичної вартости.

Зміст «Мойсея» менше-більше такий: Жидівський пророк Мойсей веде свій нарід до обіцяної землі. Сорок літ блукають по пустині й не можуть дійти до ціли. Вкінці нарід тратить віру й надію дійти до обіцяної країни й за підшептом злих духів хоче побити камінем Богом вибраного пророка. З болем в серці сей покидає нарід, відходить в гори й проводить час в самоті на роздумованю. В серце вкрадаєть ся сумнів й він звертаєть ся до Бога:

Сорок літ я трудив ся, навчав,
Весь заглублений в тобі
Щоб з рабів тих зробити народ
По твоїй уподобі.